

ПОБІЧНИЙ ЕФЕКТ

Любителям космічної фантастики присвячується

Глава I ЗВОРОТНІЙ БІК МІСЯЦЯ

До кінця третього тисячоліття вже не було сумнівів у тому, що людство не зможе подолати надсвітлову швидкість і розселитися по Всесвіту, але колонізація Сонячної системи продовжувалась. Поселення на Марсі та Місяці процвітали, на Венері бідували, а Земля все ще страждала від перенаселення.

– Гей ти, чорнодупа скотина, підійди сюди і прибери зі столу, – капітан Джі був расистом і не приховував цього.

– Кому ти це сказав, виродок? – мулатка з фігурою фотомоделі і долею офіціантки в дешевому кафе, образилася і образилася не на жарт, її чорні очі блищали, як два нейронні промені.

– Тобі, крихітко, за що я плачу гроші?

– За жратву, недоноску!

– Поговори мені ще!

– Може ще відсмоктати в тебе?

– Краще прибери зі столу, я гидливий!

Дівчина прибрала зі столу посуд, але зуби її так рипіли, що чути було на Марсі. Всі місячні забігайлівки схожі одна на іншу – сірий брудний пластик і вітражі, що світяться замість вікон, на вітражах буйство тропічної зелені і сині водоспади, в пів стіни екран з новинами, дві третини зали завжди заповнені різношерстою публікою, всі місцеві і всі небагаті, майже всі мало їдять, але ковтають багато таблеток, після чого тупо дивляться в екран новин або розглядають фотопейзажі. Капітан Джі принципово не ковтав «лайно», як він висловлювався, але віддавав перевагу старому доброму алкоголю, недоступному більшій частині колоністів через дорожнечу.

– Ще одну велику порцію! – наказово сказав він, відкидаючись на спинку стільця.

– Із задоволенням! – мулатка зловтішно посміхнулася і, підійшовши до стійки бару, навіть закинула в рот таблетку. «Він уже випив 200 мілілітрів, ще 50, і він відкине копита!» З почуттям глибокого задоволення вона налила смертельну дозу темного смердючого (як їй здавалося) рому. Це був не найдорожчий напій у їхньому закладі, але одна маленька порція за вартістю перевищувала її денний заробіток. Поки вони нагорі сперечаються про те, чи варто забороняти подавати клієнтам смертельну дозу алкоголю, вона провчить цього білого дегенерата.

Місяць – це три великі поселення, розташовані недалеко один від одного, загалом 150 квадратних кілометрів тунелів, залів, житлових відсіків та технічних приміщень, включаючи виробничі площі та дороги готелі та клуби для туристів. Останні, між іншим, займають десятку частину загальної площі. Сто років тому вважалося, що кожна людина, що народилася на Місяці, повинна хоча б раз побувати на Землі, викупатися в справжньому екологічно чистому морі, дізнатися, що таке небо і вітер, але від цієї ідеї вже два покоління тому довелося відмовитися. Туристи обов'язково чимось занедужували, але крім інфекції була і більш серйозна небезпека. Людина з Місяця, яка все життя провела у закритому просторі і сміялася над словом «клаустрофобія», потрапляючи на Землю, відчувала шок, як тільки виходила з корабля, і перебувала у стані істерії доти, доки не потрапляла у звичну атмосферу закритого простору. Жодні віртуальні симулятори, або навіть прогулянки в скафандрах Місячною поверхнею нічого не могли змінити. Тому всі місячні туристи літали на Марс чи Венеру, а ті, у свою чергу, літали на Місяць (вони теж стикалися зі схожою проблемою), усі були задоволені і це навіть було дешевше, ніж відвідування матері-Землі.

Головною соціальною проблемою колоній були нелегальні наркотики. Вони були доступнішими за ціною (з них не стягувався акциз), та й вставляли вони набагато сильніше, ніж розрекламовані таблетки «Блюз», або, наприклад, «Місячна тінь». Кожна друга смерть (за статистикою – кожна двадцята) була пов'язана з передозуванням нелегальною наркотою. Все це були нещасні випадки, а якщо хтось хотів вчинити самогубство – пили алкоголь. У середньостатистичного колоніста смерть наставала від 225 мл сорокаградусного алкоголю, але траплялися смертельні випадки і від 200 мл. Для того, щоб упитися до кайфу, який можна порівняти з трьома таблетками «Синього океану», достатньо було випити до 100 мл.

Блондин випив келих, блиснув явно п'яними очима, навіть підморгнув дівчині, але залишився живий і здоровий, а за кілька хвилин попросив кави без вершків. Коли вона готувала каву, страшна підозра впливала з одурманеної свідомості і засвітилася синіми літерами на кубуку цукру: «Він не з Місяця. Був би він місцевим, уже впустив би харю на стіл і заплював все блювотиною». Цей мужик часто заходив у їхнє кафе, але він завжди був не схожий на нормальну людину, щось було в очах ... «Та він просто не ковтає таблетки, урод, кінчений!».

Виглядав капітан Джі років на сорок, але насправді був молодший, просто хронічна неголеність робила його набагато соліднішим. Капітан Джі був космічним водилою, він працював за контрактом з «INTERMARS», доставляючи різні вантажі з Венери та Марса, якщо звичайні постові чи вантажні рейси були переповнені, таких приватників було близько сотні і жили вони не бідно, але й багатіями теж не були.

З того часу, коли відеозображення вже неможливо було відрізнити від комп'ютерної мультиплікації, відтоді, коли кожен телекомп'ютер став створювати з готових блоків фільми з елементами гри, епоха духовної експансії Землі до трьох основних колоній завершилася. Технічний прогрес встиг дуже вчасно, на матері Землі була повна плутанина, етнічні та релігійні війни розривали планету на частини та спільне засідання урядів Місяця, Марса та Венери проголосили про незалежність. Керівники основних блоків, у яких у прямому значенні цього слова земля під ногами горіла, не звернули на це уваги, а за кілька років, коли війни завершилися, вплинути на ситуацію було вже неможливо, та й без колоній проблем вистачало.

Наразі Місяць, Марс та Венера готувалися відсвяткувати своє 200-річчя незалежності.

Найбільш численним і заможним було інтернаціональне населення Марса. Вони були дуже зарозумілими і найбезкультурнішими мешканцями Сонячної системи. Колоністи з Місяця і Венери називали їх зневажливо «марсіанці», а Земляни їх взагалі терпіти не могли. Вони досягли певних успіхів у забезпеченні продовольством та енергоносіями, як висловлювалися деякі земні політики, «зажерлися уроди».

Капітан Джі був родом з Марса, але вітчизну не любив, особливо після того, як банда наркоманів-африканців зарізала його батьків. У цей час він навчався в Університеті Землі. Коли хлопець повернувся на батьківщину, він продав все майно батьків, купив уживану вантажівку та ліцензію «Інтермарсу». Через тиждень він полетів, а вбивці його батьків, відпущені через недоведеність доказів, загинули. Поліція Марса двічі допитувала його після прибуття в черговий раз, але Джі тільки відповідав: «Я був у жалобі, хіба мав час застрелити сімох здоровенних негрів?» Слідчий був вихідцем із Європи і теж недолюблював чорних, це й урятувало хлопця від судових розглядів. Минуло кілька років, і капітан Джі знайшов свою нішу у вантажному бізнесі. Якось він зізнався тому слідчому (за пляшкою, зрозуміло), що це він зробив решето з тих самих скотів, на що йому відповіли, що в цьому ніхто не сумнівався.

Вже три роки капітан Джі постійно ошивався на Місяці, тут він мав квартиру та офіс із секретуткою, симпатичною молодого дівчиною, яка вміла так добре замолажувати клієнтів, чиновників та менеджерів з представництва, що вантажівка капітана ніколи не залишалася без замовлень. Це був середніх розмірів корабель, що гордо іменувався «Пресвята Діва», сам Джі називав його, між іншим, «Стара Шлюха».

Цікавий парадокс, що розумнішим стає людство, тим витонченішими стають засоби отуплення свідомості. Коли на початку тисячоліття на Землі були легалізовані легкі наркотики, відразу почався рух за дозвіл «важкої артилерії». Зрештою, старий добрий алкоголь стали доповнювати важкими «колесами», від яких мізки на першій космічній швидкості виходили за орбіту, але був і побічний ефект - кожен другий представник виду *Homo sapiens* перетворився на олігофрена, що перебуває в стані постійного блаженного кайфу і здатного виконувати тільки нескладну механічну роботу.

До середини тисячоліття галюциногени та стимулятори вже рекламували по ТБ та телекомп'ютерам, а до 2900 року 90% людства були системними наркоманами, причому від народження.

Скільки разів я просив тебе не ковтати це лайно! – капітан Джі оскаженів, його блакитні очі налилися кров'ю, він вихопив з рук дівчини пачку «Блюзу» і викинув у сміттєзбірник.

– Але всі це роблять, шефе, – блондинка готова була заплакати.

– Ти не всі, ти працюєш у компанії Пресвята Діва – космічні перевезення», у статуті компанії заборонено вживати наркотики під час виконання службових обов'язків. Вийдеш за двері – хоч усю пачку проковтни, здохнеш від передозу – я принесу віночок зі справжніх квітів у крематорій.

– Я більше не буду ... – дівчина таки розрюмсалася.

– Звичайно, не будеш, наступного разу я тебе просто звільню! Підеш у бордель і будеш підставляти всі свої дірки старим лунатикам. Так, все заспокоїлися. Що там у нас із замовленнями?

– «Інтермарс» за тиждень, – витираючи кулачком сльози, відповіла Діана, – сто кілограм дорогих антибіотиків із Землі та стільки ж стимуляторів активної дії.

– І все? Перекинемо на «Менестреля», якщо інших вантажів не буде, він матиме рейс при завантаженні 70%. Що ж так не щастить, уже місяць сидимо без роботи.

– Є ще одне замовлення, сер. Завантаження на 90%, але дуже дивний покупець, вимагає особистої зустрічі з Вами.

– Знову якась срань з Венери?

– Точніше, на Венеру, сер. Він залишив свій телефон у готелі.

– Я знаю, що він хоче мені запропонувати, послав би його одразу, якби не така дупа. Ще два тижні без замовлень, і ми збанкрутуємо, з'єднай мене з цим недоноском.

– Ви говоритимете своєю лінією?

Капітан подивився на дівчину і зітхнув:

– Ти б зрозуміла, дурепа, якби не ковтала це лайно тонами. По автономній лінії. Зрозуміла? Ідіотка...

Зустріч була призначена у барі дорогого готелю «Лунар Стейшн». Інтер'єр там був досить оригінальний, переплетення металевих конструкцій та живі рослини, столи та стільці з справжнього дерева. Замовник, немолодий усміхнений китаєць у дорогому костюмі, сидів за столиком і пив пиво.

«Гроші в нього є», – відразу зрозумів капітан, а вголос промовив:

– Ласкаво просимо на Місяць.

Присівши на стілець з грацією людини, що виросла на Марсі, він повідомив офіціантці в рожевій прозорій білизні, яка тут же підбігла до нього:

– Дві порції пива.

– Здрастуйте, капітане, я багато чув про вас і компанію.

– Давайте без пустих слів, друже, я хотів би почути, що треба, і скільки платять. У мене й так роботи вистачає.

– Як вам завгодно, – закивав головою клієнт, не перестаючи посміхатися, але дівчина, що підійшла, зупинила його слововилив. Качнувши бюстом, офіціантка поставила на стіл дві склянки з пивом, і, неприродно виляючи стегнами, пішла до барної стійки.

– Оплата готівкою, потрібний тариф, – продовжив замовник. – Потрібно доставити вантаж із Землі, з Південної Америки, на Венеру. За накладними оформлені тропічні рослини та біосировина.

– А не за накладними?

– Контейнери запечатані й опломбовані, всі митні документи гаразд, навіть... – китаєць нервово озирнувся на барну стійку і майже пошепки сказав:

– Вантаж під особистим контролем Президента.

– Знаю я ваш контроль! Вже троє хлопців погоріли минулого року через Венеру.

– Але вони возили ризиковані вантажі взагалі без документів, просто контрабандисти пропонували їм ризикувати, і вони ризикнули, тут зовсім інша річ. Просто ми не хочемо афішувати перевезення. Ви ж знаєте, кляті журналісти стежать за кожним вантажем до Венери і потім вигадують усілякі дурниці про корупцію тощо.

Капітан засміявся, голосно і відверто:

– Я бував на Венері, друже. Хоч мені локшину не вішай, вони нічого не вигадують, я навіть сказав би, вони дуже багато недоговорюють, не хочуть лякати громадськість.

– Я не політик, я просто посередник, пропоную вам легальну угоду, якщо не хоче...

– Гаразд, пункт завантаження?

– Приватний аеродром Паса де лос Торрос, 200 км від Буенос-Айреса.

– Коли?

– Завтра потрібно вилітати, щоб укластися у строки.

– Аванс?

– Після укладання договору.

– Проїдемо до мого офісу.

Офіс – це, звичайно, було надто голосно сказано, комірка три на чотири метри була трохи більше середньої місячної квартири (3 на 3), але знаходилася в престижному районі і головне – недалеко від космопорту. Договір відповідальності, договір перевезення, договір страхування, кейс із великими купюрами. Капітан Джі та замовник посміхнулися один одному, і потиснувши руки, розпрощалися.

– Ну, крихітко, збирай замовлення, завтра вилітаю в дальній рейс.

– Щасливого путі, сер.

– І дивися мені, не смочи це лайно, останнє попередження вже було.

– Слухаюсь, сер!

– Повідом екіпажу, я чекаю на борту «Шлюхи» через три години. Потрібно провести тестування системи, а то завжди щось глючить.

Екіпаж «Діви» складався з трьох осіб: власне капітана Джі, техніка та інженера. Капітан здійснював загальне керівництво, інженер наглядав за роботою програмного забезпечення, а технік дбав про те, щоб усі контакти контактили. Інженер був високим, атлетичної статури чоловіком років сорока п'яти. У нього було темне волосся, сірі очі злісно виблискували з-під волохатих брів, а ще він завжди мав такий вираз обличчя, наче всім був незадоволений. Звали його Нік, його предки переселилися звідкись із Європи. Невисокий лисуватий технік був наймолодшим членом екіпажу. Капітан зазвичай називав його «Викрутка» або «Болтик з ногами», але хлопець був гуморний і на прізвиська не ображався.

– Що там у нас? – запитав Джі, з'явившись в рубці «Діви».

– Хріново, – відповів інженер, що розвалився в кріслі перед моніторами.

– Я вирішив переставити систему, знову, трясця її, навігація конфліктує з автопілотом. Лисий ще гірший – він щось там розібрав в акумуляторній, і як завжди зібрати не може.

– От же підар! Я ж просив його не чіпати резервний блок, гарантія ще три місяці діє, ми поміняли б його на Марсі, і діло з кінцем.

– Не вийде, капітане, – технік з'явився безшумно, але коли про нього заговорили – змовчати не зміг. – Діло з кінцем, він просто на шматки розсипався, треба брати новий.

Блимсь! «Неможливо встановити папку № S 3.51. Переконайтеся, що правильний шлях.» Це був суворий механічний голос центрального комп'ютера, відображений на моніторі червоним шрифтом і великим знаком оклику.

– Що ти мені грузиш, трясця твою матір! – закричав інженер, однією рукою відчайдушно жестикулюючи, а іншою скасовуючи завдання.

– Дістали ви мене! – лаявся вже капітан. – За три години стартувати треба, а тут бардак розгромлений!

– Він мені хоче сказати, що не бачить папки з «Навігатором»! – продовжував репетувати інженер.

– Хто ж винен, що у нас руїни замість корабля? – розглядаючи черговий знак оклику на моніторі, розмірковував технік.

– Ти встигнеш встановити новий резервний блок до старту? – капітан готовий був когось убити, але під рукою був лише екіпаж, а без нього теж далеко не поїдеш.

– Якщо добре постараємося... – технік почухав лисину. – Маємо встигнути.

– Знову одні витрати! Нахрін ми купили це ліцензійне марсіанське лайно, я ж казав – дорожче коштуватиме! Ось тобі картка, швидко рухайся за новим блоком! Чого ти стоїш? Часу нема!

Блимсь! «Неможливо встановити папку № S3.51...»

– Твою ж матір! – хором закричали інженер та капітан Джі.

Три години нервів, напруженої роботи та найбруднішої лайки, а в результаті – старт пройшов нормально, всі системи працюють. Переконавшись, що шеф благополучно вилетів, симпатична Діана вийняла з сумочки ще одну упаковку «Блюзу» і поклала на язик одразу дві таблетки. Пальчики з блискучим манікюром впали на кнопки відеофону.

– Приходь до мене, любий. Офіс вільний, мій дід уже на орбіті.

У цей же час у номері 311 готелю «Лунар Стейшн» усміхнений китасць потону в справжній водяній ванній. Він тільки на вигляд здавався мініатюрним і невинним, але двом громилам африканського походження довелося як слід попрацювати, щоб зняти з нього одяг, запхати з головою у воду, і щоб при цьому не залишилося жодних слідів на його тілі.

– Ненавиджу цю роботу, – висловився один із орангутангів, притримуючи серветку так, щоб кров із розбитої губи не капала на підлогу. Його напарник витирав калюжі води своєю власною сорочкою, нічого іншого під рукою не було, а використовувати речі китайця було неприпустимо.

– Ну, начебто все.

– Може, мило намочити?

– Не треба, він ще не встиг помитися, ліг у теплу ванну, розслабився і заснув.

– А я б намочив мило. Я завжди спочатку миюсь, а потім розслаблююся.

– Ну і дурень, я завжди роблю навпаки.

– Може, спитаємо начальство?

– Ось сам і питай.

– Ні, краще ти, телефон у тебе.

– Знаєш що, нічого ми питати не будемо! І мило мочити не будемо! І якщо я ще раз почую від тебе такі дурниці...

Пронизливий зумер телефону перервав наростаючу напруженість. Громили завмерли і навіть затамували подих.

– Шкода, що немає автовідповідача, – прошепотів той, що з розбитою губою.

– Хто б це міг бути? – пробурчав глухим шепотом його напарник.

– А чого ти шепочеш, тут же все звуконепроникне.

– А ти чому шепочеш? Ти перший почав.

– Час вшиватися звідси, ось чому.

Закинувши в пащу по таблетці, обидва вийшли з номера.

– Не відповідає, скотина вузькоока, – капітан Джі все ще шкодував грошей, витрачених на новий резервний блок, і тому перебував у мрачному настрої. – Сам же просив зателефонувати після старту.

– Напевно, наковтався «лайна» до одури і хропе десь у ванній кімнаті свого номера, – спробував пояснити поведінку замовника Нік.

– Хропе, а як же, – вставив своє слово технік. – У ванній і потонуту недовго під цією справою. Я ось чув одну історію.

– Тихо! – перервав капітан. – Насправді мені це не подобається. Ну на який хрін йому потрібно було обов'язково почути нас відразу після зльоту, причому не через секретаря, а особисто? І чому він не знімає трубу у такому разі? Дивно це все. Взагалі якесь безглузде замовлення, з самого початку повна дурниця. Нічого не розумію.

– А тут і розуміти нема чого, – розвів руками Нік. – Гроші платять – отже, все гаразд. Нехай вони хоч повні ідіоти, мені особисто байдуже.

– Так, мені теж, – капітан почухав бороду.

– І мені, – підтвердив технік.

– Тільки щось мені не подобається, сам не знаю, якісь передчуття.

Екіпаж вибухнув істеричним сміхом.

– Погані твої справи, шефе! Пора тобі «Блюз» ковтати, – пояснив причину сміху Нік.

– Не бачу нічого смішного, – образився Джі, чим ще більше розвеселив підлеглих.

– Алкоголь у невагомості вкрай небезпечний, – нагадав технік.
 – Сам знаю, ідіоти! І взагалі, ковтніть по пігулці снодійного і вирушайте ловити храпуна. Я перший чергуватиму.

Перші три доби політ протікав нормально, пригод не було, члени екіпажу змінювали один одного у відсіку управління. Під час вахти інженер як завжди бавився комп'ютерними стрілялками, технік коротав час за віртуальною порнухою, а капітан перебував у мрачних роздумах.

– О... Яка дівчина... – двоє орангутангів заповнили офіс «Вантажних перевезень такоїсь дівки». Стопившись на порозі, вони були досить кумедним видовищем.

– Слухаю вас, панове, – доброзичлива Діана посміхнулася найпресвятішою порноусмішкою, на яку тільки була здатна побачивши двох уродів.

– Ви... Це... Вантажні перевезення?

– Ми раді запропонувати свої послуги, – блондинка сексуально облизнула губи, а двоє громил зайшли всередину та зачинили за собою двері.

– Ми ... того ...

– Я чудово вас розумію, сер.

– Ну... вантажні перевезення, коротше.

– Який обсяг вас цікавить, панове?

– Ну... це... – змахнув руками найбільш балакучий.

– Багато, – пояснив інший.

Обидва були в однакових чорних костюмах, у кожного на обличчі ознаки спадкового дебілізму, навіть дурненька Діана відчула, що щось не чисто.

– Звідки й куди? – запитала вона без особливої надії отримати зрозумілу відповідь.

– На Марс.

– З Венери.

– Чудово. Які терміни?

– А коли повернеться ваша вантажівка?

– Скоро, – Діана непомітно натиснула каблучком на кнопку виклику служби охорони. – То який обсяг вас цікавить?

Орангутанги переглянулися і наблизилися до дівчини. Несподівано двері відчинилися і на порозі з'явився охоронець у чорній уніформі.

– Що ти хотіла, кішечка?

Статура у нього була як у цих двох, IQ приблизно того ж рівня, тільки він був симпатичнішим.

– Ах, дороженький ... – блондинка млосно зітхнула, але ім'я згадати не змогла, та яка власне різниця. – Ти знаєш, забула купити «Блюз», не приго-

стиш таблеткою, а то я не можу відійти, чекаю на важливий дзвінок ...

– Звичайно, крихітко, – охоронець відтанув, як морозиво, що розтануло, і дістав з кишені пачку «Синього Океану». – У мене, правда, тільки міцні...

– Це навіть добре, – Діана випурхнула з-за столу і ніжно поцілувала свого рятівника.

– О... – простогнав той і спробував обійняти її, але вона вислизнула і повернулася до клієнтів.

– Ох, вибачте, просто без цієї дурі голова паморочиться, – дівчина розкрила пачку і витрусила одну блакитну пігулку на долоню. – Слухаю вас.

– Ми... це...

– Ще уточнимо.

– Так ... завтра.

Олігофрени вклонилися і, насилу протиснувшись повз охоронця, вийшли.

– Дякую, любий, ти просто врятував мене від цих двох уродів.

– Може, повечеряємо завтра?

– Звичайно, дороженький, йди працюй.

– Зайняти свої місця! – командував капітан Джі.

«Побажання до екіпажу – краще зайняти свої місця» – нагадав комп'ютер.

– Усі готові?

– Так, капітане, – відповів Нік.

– Секундочку, капітане, – технік завжди трохи запізнювався.

– Мені-то що, якщо коли-небудь трусоне, а ти гальмуватимеш – це будуть твої проблеми.

– Якби можна було закинутись пігулкою – я б не гальмував, шефе.

– Якщо я ще раз почую це від тебе – на «Шлюсі» буде інший технік.

– Вже й пожартувати не можна.

Блимсь! «Автопілот не може здійснити посадку, оскільки координати вказані неправильно. Перевірте правильність...»

Після двох хвилин емоційної лайки капітан прокричав:

– Перевести гробану систему на ручне управління та з'ясуй, що цьому підару не подобається!

– Та він задовбав! Координати правильні.

– Одне з двох: або я маю неправильну систему, або неправильний інженер. Я думаю, що друге, довбай його як хочеш, але мені не хотілося б самому ризикувати. Ми вже в атмосфері, як ви думаєте – я зможу сам посадити «Шлюху» так, щоб хоч хтось вижив?

– Але в іграх... – спробував сказати технік.

– Зараз у нас не гра, у нас зараз лайно! І якщо ця педерастична система не запрацює за десять хвилин – ми всі будемо трупами.

Незважаючи на всі зусилля інженера та лайку капітана, система не прийшла в норму і посадка проходила в режимі ручного управління. Найцікавішим був той факт, що Джі посадив вантажівку навіть із кращими показниками, ніж це робив зазвичай комп'ютер. Після радісних криків Ніка та щенячого захоплення техніка – адже всі троє добряче злякалися – капітан витер піт з чола і зізнався, що йому треба випити, і взагалі він усіх пригощає одразу після митного огляду.

Два антропоморфні неандертальці уважно спостерігали, як офіціантка наближається до їхнього столика, ставить на нього піднос із напоями, розстібає блискавку своєї кофточки і, похитнувшись, падає на підлогу.

– Пора піти відпочити, мені вже здається, що офіціантки падають.

– О! І я такий же глюк упіймав.

Громили встали, кожен поклав на столик по великій купюрі, синхронним рухом поправивши краватку, вони вийшли, акуратно переступивши через простягнене тіло дівчини.

Митний огляд закінчився, офіцери вклонилися та дозволили екіпажу вийти з корабля. Першими вийшли інженер та технік, їхні сині комбінезони засяяли на трапі вантажівки, останнім залишив борт капітан. Його чорний мундир із золотими гудзиками мав підкорити місцевих дівчат, але Джі зараз хотів тільки напитися.

Пасо де льос Торрос був невеликим містечком, яке годувалося за рахунок космопорту. Тут можна було знайти затишний бар, класичний ресторан, казино, розкішний громадський будинок, одним словом, все, що завгодно душі зоряного мандрівника. Вживання наркотиків офіційно заборонене, але всі ковтають пігулки, а дим від найміцнішої марихуани охоплює околиці.

– Всі живі, відзначимо цей факт, – промовив капітан, розблокувавши вантажні відсіки для завантаження.

– Я вперше в Південній Америці, – зауважив технік.

– А я вже бував, дівчата тут що треба, – наголосив інженер.

– І випивка недорога, – підсумував капітан. Відкритий простір, блакитне небо – все це бентежило лунатиків, але Джі на повні груди вдихав розпечене літньою спекою повітря.

– Відвідаємо значні місця, поки вони вантажаться. Десять годин до старту, протверезіти встигнемо. А ти, Ніку, постав систему, поки ми питимемо – ти пропускаєш кожную другу порцію. Ми з Болтиком завалимося на «Шлюху» і впадемо п'яні, а ти працюватимеш.

– Слухаюсь, капітане.

«Зоряний пил» – так називалася пивна, до якої зайшли хлопці з «Пресвятої Діви». Вони замовили по подвійній порції рому на кожного, а за десять хвилин – ще дві – для капітана та техніка. Нік жував лимон із сіллю, сьорбав мінеральну воду і кутив товсту сигару. Забігайлівка, на щастя, зовсім не була схожа на брудні заклади колоній. Столи та стільці з плетеної деревини, фаянсовий посуд, живі рослини просто довкола. Їх обслуговував хлопець у білій сорочці, який реагував навіть на рух брів відвідувачів.

– Приємне містечко, – пробурчав Нік, затягуючись димом своєї сигари.

– Ти почував би себе краще, якби довбана система не відмовила в найвідповідальніший момент.

– Залізо вже сиплеться, шефе. Я давно казав вам, що потрібно купити новий співпроцесор. Звичайно, система глючить, якщо вже двадцять років залізо не змінювали.

– Ти повинен був мені сказати – не полечу, доки не поміняєте залізо. Через таку дрібницю ми мало не вбилися. Ось Болтик наполіг – я купив резервний блок, хоч і шкода було грошей.

– Лисому добре, у нього відразу видно, працює, чи ні, а в моєму випадку хрін його знає, що система відколе за хвилину. Ось давайте купимо новий співпроцесор прямо зараз, тоді я ручаюся за роботу системи.

– Відповідаєш за свої слова?

– Відповідаю, шефе.

– Гей, латиносе! Ще рому всім трьом. Ну, дивись – якщо і після цього будуть неполадки – уб'ю тебе. Ти знаєш мене.

– Ну я ж не підар, капітане.

– Вирішено, я купую тобі твій гробаний співпроцесор. А ось і ром, дякую, хлопче.

Офіціант розставляв усім по келиху рому, відразу ж прибираючи порожній посуд. На його обличчі світилася усмішка, можливо, трохи натягнута, але клієнти нападпитку навряд чи могли звертати увагу на такі дрібниці. Залпом осушивши свої склянки, всі троє вийшли з бару, залишивши на столику щедрі чайові.

Коли Діана прийшла до тям, робочий день уже закінчувався. Дівчина поправила зачіску, прослухала автовідповідач та переглянула електронну пошту. Нічого цікавого. Вона підхопила сумочку, розблокувала двері і хотіла вже йти додому, але тут несподівано двері відчинилися і в офіс увірвалися вже знайомі їй олігофрени. Єдине, що Діана встигла зробити, то це широко розплющити очі.

– Може, перепочинемо, капітане? Не можу ж я його тягти всю дорогу, – благав Нік.

- А хто ж його тягтиме, я, чи що?
- Говорив я, не треба було Лисому пиво наливати.
- Спокійно... я сам уже можу, – озвався технік.
- Спробуй поставити його на ноги, – попросив Джі й інженер виконав наказ, але Болтик відразу впав горілиць, розкинувши руки і ноги.
- Ось це називається лайно, – емоційно промовив Нік, язик якого теж помітно заплітався.
- Засранець, – підтвердив капітан, – доведеться тобі тягнути його далі.
- І в таку спеку... – простогнав інженер, звалюючи собі на плече нетранспортабельне тіло техніка. До космопорту залишалося ще не менше двох кілометрів, а до старту не більше семи годин, благо новий співпроцесор лежав у капітана в нагрудній кишені. Ще метрів через сто Нік разом зі своєю ношею впав, пробурмотівши щось нечленороздільне. Це сталося якраз на порозі невеликого відкритого кафе. Декілька відвідувачів, що затишно розташувалися під широкими білими парасольками, від душі зареготали, а стривожений офіціант підбіг до капітана.
- Чим я можу вам допомогти, синьйоре?
- Один подвійний джин з лимоном і дві міцні кави для цих паразитів.

Смерть Діани настала внаслідок передозування таблеток «Синій Океан», але був побічний ефект – на правій руці дівчини були помітні синці.

- Напевно, судини слабкі, – прокоментував один із орангутангів.
 - Судини тут ні до чого, придурок! Не треба було їй так міцно стискати руку.
 - А ти бачив, як вона брикалася? У мене, між іншим, досі яйця болять, а ти ще сміявся.
 - Може, не помітять?
 - Яка тепер різниця – час дати тягу.
- Дивлячись у неживі сірі очі блондинки, орангутанги закинули в рот одразу по дві таблетки, і вийшли з офісу.

Білий крилатий капелюх, біла сорочка, білі штани та білі туфлі – так був одягнений представник фірми-відправника. Немолодий повненький чоловік, у крові якого були змішані всі раси людства, кожні три хвилини витирав обличчя білою хусткою з натурального шовку. Він уже три години стояв під трапом «Пресвятої Діви», і якби тут були стіни, він би вже на них заліз. Вже менше години залишалося до старту, а екіпаж все ще не з'явився на борт вантажівки, але коли він побачив, ЯК вони наближаються, то спочатку не повірив своїм очам. Інженер і технік вели капітана під руки, точніше, тягли, бо він сам не рухав ногами.

- Панове! Ви впевнені, що він зможе керувати кораблем у такому стані?

– А навіщо йому керувати, комп'ютер із цим впорається ще краще, – спробував заспокоїти агента Нік.

- Йому треба підписати документи.
- Немає проблем, – усміхнувся технік і закричав так, що представник відправника здригнувся:

– Шеф! Папір підписати треба!

Капітан розплющив одне око, вийняв ручку з нагрудної кишені і в правому нижньому кутку підставленого йому агентом документа нерівно намалював свій підпис.

– Дякую, ось ваші митні накладні, – відповів той і хотів уже йти, але інженер буквально вирвав папір із його рук.

– Так не піде, – заявив він, – спочатку я маю переконатися в наявності вантажу. Лисий, потримай шефа.

– Будь ласка, дивіться, – злякано відповів агент.

– Заспокойтеся, все буде нормально, – говорив йому тим часом технік, акуратно всаджуючи капітана на сходинку трапа, – просто у шефа був важкий день, ми мало не розбилися під час посадки, бо у нас відмовив автопілот. Шеф посадив корабель у ручному режимі, причому робив він це вперше у житті. Капітан трохи розслабився, але за десять хвилин він буде в нормі, запевняю вас.

Агент зняв свій капелюх, і, перехрестившись, пробурмотів:

– Спаси та збережи.

Південна Америка була континентом, де зберігався вплив християнства.

– Все в повному порядку, – повідомив інженер, виходячи з вантажного відсіку. – Тридцять контейнерів, усі опломбовані. Ось ваші документи, сер, можете йти.

Агент одягнув капелюх і пішов, по дорозі щось повідомляючи, мабуть, керівництву, телефоном.

– Ну що, потягли капітана? – запитав технік.

– Сам його тягни, – Нік подивився на годинник, – у нас сорок дві хвилини до старту, а мені ще потрібно встановити співпроцесор і систему поставити. Взагалі повинен встигнути.

Діана була дуже вродливою дівчиною, охоронець ніяк не міг забути її ніжний поцілунок. Він хотів би ще перекинутися з нею кількома словами, але вона затримувалася. «Напевно, багато роботи», – думав хлопець, але коли пішов службовець останньої контори, він вирішив відвідати красуню. У його свідомості вже розгорталися сміливі еротичні фантазії. Двері не були заблоковані і охоронець спокійно зайшов усередину офісу, але за мить вискочив і побіг дзвонити до поліції.

– Ох, як же в мене голова болить, – стогнучий капітан посів своє місце. Інженер і технік не звертали на нього уваги, оскільки були поглинені грою, вони боролися один з одним на різних комп'ютерах, розбризкуючи тонни напалму і випускаючи по тисячі ракет із гримучою ртуттю, благо динаміки були на мінімальній гучності.

Блимсь, тринь-тринь! Отримано термінове повідомлення. Гравцям, зрозуміло, це до одного місця.

– Подивіться, що там за пошта, – попросив Джі, наказувати не було сил.

– Секундочку, – відповів Нік, не відриваючись від монітора, – хвилинку, капітане, уб'ю Лисого і гляну.

– Ні хріна не пам'ятаю, як ми злітали, пам'ятаю тільки, що потім мене нудило.

– І не кажіть, сер, – обізвався технік, – прибирати блювотину в невагомості – моторошна справа. Природно, що я цим займався, цей змії сказав, що це розплата за транспортування мого тіла до космопорту.

– Ну ясна річ, знаєш, яка спека була? Краще було кинути тебе в цьому Пасо де лос Торросе, ти був гірший, ніж капітан на зльоті.

– Хіба я обригав когось? – обурився Болтик.

– По-моєму, обригав, – задумливо почухав потилицю Нік.

– Трьох, – підтвердив капітан, – офіціанта, але це длубниці, він все одно дякував за чайові, а ще двом відвідувачам. Вони курили марихуану, і ти пішов до них попросити затягнутися.

– І як?

– Затягнувся і обригав обом їхні білі штани, а потім ще впав у басейн із рибками. Офіціант намагався ловити тебе, щоб ти не втопився, а ти тим часом намагався рибок ловити.

– Про рибок я не пам'ятаю, – озвався інженер, знищуючи ракетні та радарні установки Болтика.

– Я щось теж не пам'ятаю, – вставив технік.

– Мені дуже хріново, – зізнався капітан, – знайдіть щось полегшуюче і подивіться, що там за повідомлення.

– Секундочку, ну давай, готово! Відпочивай, Лисий.

– Як завжди, – пробурчав технік.

– Зараз рятуватиму, капітане. Однієї таблетки вистачить? Лисий, глянь на повідомлення.

– Вже дивлюся, це з Місяця. Трясця його за ногу! Наша Діана загинулася.

– Що?

– Повідомлення від кримінальної поліції, наша дівчинка померла від передозу таблеток «Синій Океан».

– Ні хріна собі, дівчинка здуріла.

– Вона ж ніколи не приймала «Синій Океан», ковтала цей довбаний «Блюз», – капітан намагався щось згадати, але голова страшенно боліла.

– Тут ще написано, що розглядається версія про насильницьку смерть.

– Хто ж це з нашою Діаною так невдало переспав? Хтось дасть мені, до речі, таблеток?

Глава II ТЕМНА СТОРОНА ВЕНЕРИ

Політ пройшов нормально. «Пресвята Діва» увійшла на орбіту Венери. Нік як завжди лаявся, але система працювала. Навіть посадка пройшла без збоїв. Після перевантажень капітан заявив:

– Я думав про Діану, уявляв, що це погана прикмета, але клянуся промежиною своєї матері – це була найнебезпечніша наша подорож, щоб у Ніка задниця порвалася...

– Капітане, трясця, всі живі та здорові!

– Заткни пельку, недоносок. Так ось, я думав – це погана прикмета, думав, що всім нам доведеться смоктати клітор Венери, але зла доля не протрахла нас у дупу, вашу матір. Одним словом, щоб ви здохли, сучі діти, всі ми живі та здорові, але якщо ще раз повториться щось подібне – всім вам...

– Капітане! – Нік готовий був порвати на грудях формений комбінезон. – Ну чому я завжди крайній? Я ж налаштував систему, відколи змінили співпроцесор, збоїв не було...

– Ти маєш рацію, старий, але чому, твою матір, мені довелося садити «Шлюху» в ручному режимі?!

Перепалка зайняла близько тридцяти хвилин і закінчилася б бійкою, якби технік не вмовив інженера і капітана заспокоїтися і вийти до митників, які вже давно чекали їх під трапом. Брудні шлюзи Венери зустріли екіпаж дуже демократичним обходженням митних псів, які навіть не обтяжували себе перевіркою вантажу та одразу підписали та проштампували митні документи. Космопорт «Троянда кохання» цілком відповідав своїй назві, відразу після спецзони розташовувалися борделі, які мали славу найкращих у конфедерації, принаймні збоченці могли знайти тут (неофіційно) дівчаток та хлопчиків від семи років. Ціни були помірні, повна конфіденційність гарантувалася і засвідчувалася окремим страховим договором, коротше – секс-рай гарантований, але, як це часто буває, для когось він обертався пеклом. Особливою популярністю у багатих клієнтів користувалися одноразові жертви, яких гвалтували, терзали і вбивали. Усе це було незаконно, але працювало практично легально.

Після того, як усіх митних формальностей було дотримано, екіпаж вирішив відвиснути в одному з найближчих закладів веселої планети, але там було дуже брудно і вони вирушили до центру. Капітан Джі пригосив, у той час, коли одержувачі розвантажували трюм і перераховували фінанси на рахунок компанії «Пресвята Діва».

– Дітей трахати не будемо! – заявив капітан, потягуючи ром з високого зеленого келиха. – Дістав, сучий син, сутенер довбаний! Піді трахни свого тата в дупу, урод! Йй навіть п'яти років немає... Що ти сказав?!

Нік зміг утримати шефа тільки після того, як той звалив на підлогу голубуватого сутенера і ламав йому ребра важким чоботом місячного хіпі. Не було нічого дивного в тому, що Джі розлютився, і справа навіть не в алкоголі, їм просто привели показати дівчаток на ніч (найстаршій було не більше дванадцяти років), а до того ж педик сутенер грубо відповів на грубість капітана, ну як тут не проломити йому перенісся?

– Заберіть це тіло, – попросив інженер двох оголених офіціанток, що збіглися на шум бійки. – Коли він у такому стані – навіть я його довго втримати не можу. Ви мене чуєте, повії, щоб вам спермою захлинутися!

– Відпусти мене – це наказ! – кричав у цей же час капітан, відкинувши техніка, який намагався прийти на допомогу до Ніка.

Дівчата заверещали і розбіглися, офіціантки заверещали ще голосніше і теж втекли. Джі вирвався зі сталевих обійм інженера і з одного удару ноги проломив недобитому сутенеру череп. Убогі скривавлені мізки потекли по килимовому покриттю підлоги. Нечисленні відвідувачі, окрім двох похмурих типів у дальньому кутку бару, з криком покинули помешкання.

– Ну що це за лайно, капітане? – Нік готовий був і сам убити шефа, такий був злий. – Ну на хріна ти замочив цього підара, і стільки свідків було...

– Руки за голову! Ви заарештовані! – громили, що спокійно сиділи в кутку бару, несподівано вихопили величезні великокаліберні стволи і направили їх на екіпаж «Трахнутої Шлюхи».

– Спокійно хлопці, маю купу грошей! – спробував погасити конфлікт капітан Джі.

– Заткнися, білий дегенерат! Перед тобою офіцери кримінальної поліції вільної планети Венери.

– Нас не купиш, недоноску!

– Ви просто не знаєте скільки у мене грошей, дивіться... – Джі вийняв свій «Тронгер» просто на очах у парочки ідіотів і спокійно прострелив їхні черепні коробки, офіцери навіть оком моргнути не встигли, не кажучи вже про курки своїх стволів.

– Ну, твою ж мат, шефе, це вже серйозно! – закричав Нік.

– Спокійно, інженере, я знаю що я роблю.

– Це ж довбані поліцейські, мат твою! Ну, що нам тепер робити з цим лайном?

– Засунь його в очко і пострибай! Ти думав тут усе так просто? Швидко вшиваймося через другий вихід! Клянуся дупою «Старої Шлюхи» – нас там уже чекають.

Два правоохоронці в чорних уніформах справді вже чекали на втікачів. Вони тільки не чекали, що капітан стрілятиме першим, краще було б їм опустити забрала своїх шоломів. Перестрибуючи через їхні повалені тіла, брати-водили поспішили до злочинних районів веселої планети. Капітан при цьому лаявся, інженер злився, а технік молився, найцікавіше у цій ситуації – у маніяка бога-батька він не вірив.

– Як це розуміти – «їм вдалося втекти»?! На хрін я годую стільки поліцейських, бля, народні гроші витрачаю? Знайдіть їх і знищіть, бля, оточіть весь район, бля, та що я вам наказувати ще повинен, бля, виконуйте і доповідайте! – президент Венери відключив телефон і вийняв з-під столу пляшку горілки. – Покидьки, бля ...

Після третього дрінку до нього привели гарну дівчинку і вона зробила президенту міньєт, голографічні екрани вивергали при цьому віртуальну сперму і розривали на шматки відеотіло малоліток. Після п'ятого дрінку президент випав в осад і якийсь час не турбував своїх помічників.

– Твою мат! – сказав Джі, коли йому довелося пристрелити ще двох тупорилих поліцейських. Вони були не винні в тому, що їм наказали вбити екіпаж «Діви», але хіба можна засуджувати капітана за те, що йому довелося робити попереджувальні постріли? Були б вони трохи розумнішими – не змогли б хлопці захекавшись бігти нескінченними коридорами венеріанської колонії №1. Поселення Ерос взагалі відрізняється своєю заплутаністю.

– Тепер вони нас точно не пробачать, – простогнав технік, витираючи піт з чола рукавом комбінезону.

– Вони б і так нас не пробачили, повір мені, а тепер уже не має значення, скільки там трупів, – розштовхуючи натовп повій, пропихкав капітан.

– А куди ми біжимо, шефе? – запитав інженер, хапаючи начальство за рукав.

– До корабля, звісно, – відповів капітан, вимушено зупиняючись.

– Нам до корабля навіть підходити небезпечно, – Нік озирнувся на техніка, але той тільки плечима знизав. – Вони нас там уже чекають, капітане.

– Хто вони? Про що ти говориш?

– Я говорю про тих хлопців, які хочуть нашої смерті. Адже нас чекали на виході, хіба не зрозуміло? Це підстава була від початку.

- Ще раз, я не зрозумів.
- Потрібно менше пити, капітане, може, мізки працюватимуть.
- Хвилинку, я начебто розумію, я ж не зовсім кінчений.
- Це ще не відомо, – вставив технік.
- Потрібно згадати все. Пірнаємо у таксі, – капітан опустився на передне сидіння барвистого кабріолету.
- Куди вам? – ввічливо спитав водій.
- До клубу, як його, там де фонтани...
- У «Промежину Венери»?
- Точно, весь час забуваю, як воно називається.

У той час коли поліцейські збилися з ніг розшукуючи особливо небезпечних злочинців, екіпаж «Діви» ковтав міцну каву в одному з найдорожчих ресторанів планети. На сцені розігрувалося еротичне шоу, грудасті довгоногі мулатки пронизували величезними фіолетовими фалосами геніталії мініатюрних китайок. Легкий передзвін південно-американської музики заглушала крики та стогін танцівниць.

Капітан Джі вважав, що все зло сучасного світу походить від наркотиків та падіння нравів. Він був не самотнім у своїх судженнях, але більшість людиноподібних громадян Сонячної системи про це не думали, вже не було чим. Ковтати таблетки і трахати будь-кого – це звичне заняття сучасної людини. Ви думаєте, що наркота дає можливість розслабитися та прочистити звивини? Ви думаєте, що побічний ефект у вигляді напівдебілізму вас омине? Помиляєтеся, недоноски, це велика помилка, вашу матір, лайно робить із вас кінчених придурків. Лайно відбиває вам мізки і перетворює вас на шматок лайна. Це частина політики щодо перетворення вільних громадян на залежних ідіотів. Ось вам правда життя та побічний ефект довбаної загальнолюдської цивілізації.

Щоразу, коли капітан Джі доходив до кондиції, він читав лекції на тему подальшого розвитку, тобто дегенерації суспільства та людства. Екіпаж «Шлюхи» вже давно до цього звик, залишалося тільки підтакувати шефу. Агенти державної служби безпеки планети Венера вже заарештували понад два десятки схожих на нього осіб, але капітан тільки читав моралі своїм людям і малими ковтками відпивав ром з келиха. Йому було на все начхати, він думав. Справді було про що подумати. Секретутка загинула від передозу, китайоза зник, вашу матір, на екіпаж «Шлюхи» полюють гробані бандити, а може, спецслужби, вашу матір так – перетак.

– Я довго думав – я все зрозумів, – нарешті вимовив капітан і відкинувся на спинку дорогого стільця. – За нами полюють люди Рачми, вся справа у контейнерах, які ми доставили на цю трахнуту Венеру.

– Ми з Ніком не сумнівалися в цьому, шефе, – технік з інженером переглянулись і той кивнув головою. – Питання в тому, як нам тепер вибрати

тися з цієї халепи.

– Ці козли не відпускають нас живими, капітане, – похмуро додав Нік.

– А ми їх і питати не будемо. Думаєте, я не думав про те, як вибратися з цієї колотнечі? Тільки про це й розмірковую. Є тільки один вихід, але він дуже важкий і небезпечний, якщо у вас штанці не промокнуть – сядемо на корабель і гудбай.

– Щоб я здох, якщо я щось зрозумів, – інженер присунувся впритул до капітана і, обдавши його доброю дозою алкогольного перегару, прошепотів: – Ми всі небіжчики, шефе.

– Лайно не тоне, Нік. А ми з тобою розумніші, ніж шматок лайна. Думаєш, ми не зможемо перехитрити цих кінчених олігофренів? Вони ж тупі, вони ще гірші за банду придурків, вони щодня ковтають колеса, а ми випили по келиху, трохи розслабилися і готові до бою. Ви обидва бачили – я перестріляв цих недоносків як дітей малих, вони що були готові до бою? Вони навіть не врубалися, не зрозуміли, що з ними сталося. Ось що я вам скажу, хлопці, не народилися ще ті виродки, які змогли б перемогти мене та мою команду.

Сказано все це було дуже переконливо, але особливого оптимізму не додало, інженер продовжував дутися, технік перебував за межею нервового зриву, один тільки Джі хижо посміхався. Він попросив рахунок і додав щедрих чайових, після чого з високо піднятою головою вийшов із закладу. Ідучи, інженер глянув на сцену. Три білі дівчини гвалтували негритьянку. Для переконливості, вони били її різками по спині та сідницях. Шоколадка пищала і облизувала їх промежини.

Президент незалежної планети Венера мав важку репутацію. Деспот і самодур – Іоанн Елвіс Рачма – вже тричі перемагав на виборах і збирався залишатися на відповідальній посаді ще двічі стільки ж. Він був низеньким, зморщеним дідком зі слабким здоров'ям, огидним характером і параноїдальним синдромом підозрілості. Декілька унікальних пластичних операцій ненабагато скрасили його потворність, яка, мабуть, була його єдиною видатною якістю. Рачма був фактичним власником нелегальної наркоторгівлі та проституції на Землі, Місяці та Марсі, а щодо Венери, то він був фактичним власником усієї планети. Усі неугодні президентів люди (які не змогли втекти на Землю чи Місяць) загинули за загадкових обставин: трьом із них відрізали голову, двох застрелили грабіжники, але здебільшого це були транспортні катастрофи. Багато політиків і журналістів Землі любили поговорити про порушення прав людини на Венері, але це були лише розмови. Палац президента, що був неприступною фортецею остеронь власне столиці, був обладнаний за вищим класом, мав власний космопорт, підземний бункер із запасом повітря та продовольства років на

сто і цілу дивізію особистої охорони. Підземні сади та басейни забирали грошей у бюджету планети більше, ніж охорона здоров'я, соціальна допомога та система навчання разом узяті.

Найдорожчим та найулюбленишим Рачмою механізмом палацу була охорона. Доблесні громили завжди хвацько віддавали честь президенту, стріляли без промаху та грізно хмурили брови під час перевірки документів відвідувачів. Бракувало їм лише однієї риси, яка надміру була присутня у їх президента, підозрілість була в дефіциті. Ну кому б на думку спало атакувати таку потужну цитадель, як палац президента?

Коли до центрального під'їзду підкотив лімузин представницького класу, охоронці анітрохи не здивувалися. Таке траплялося кілька разів на день, вони не звернули уваги на те, що лімузин був узятий напрокат, і тут же від'їхав, коли з нього вийшли троє дорого одягнених джентльменів. Вони навіть не подумали блокувати ворота, коли трійця нахабно ввалилася всередину із бурчанням: «Перевірте, нас викликали». Четверо охоронців – троє нападників, власне, нападав взагалі-то капітан, технік та інженер були скоріше свідками, ніж співучасниками. Декілька секунд і тиша. Труп охоронців не були видними спрямованій назовні відстежуючій апаратурі. «Нам просто пощастило», – пояснив Джі, вручаючи своїм людям особисту зброю, колишню табельну зброю колишніх охоронців президента Венери.

– Подивіться на себе, недоноски! – кричав начальник служби безпеки спец об'єкта № 1, тобто палацу Рачми, на двох орангутангів, які смиренно опустили голови і низували широкими плечима.

– Це... того...

– Ви провалили операцію!

– Ні, ми це...

– Ви кінчені придурки! Вас потрібно відправити до лікарні, для дослідів, а ще краще до публічного будинку для підарів, щоб старі гоміки-туристи порвали вам ваші брудні дупи!

– Ні, ми того...

– Та ви тільки подивіться на себе, уроди! Дзеркало за спиною, оберніться і подивіться.

Громили обернулися і глянули на себе в дзеркало. Морди як морди, нічого особливого, щодня такі. Подумаєш, якісь лунатики втекли з-під носа. Далеко не втечуть, тікати особливо нікуди.

– І взагалі нас там не було, ми спали.

– У нас вихідний був.

– Так, після відрядження...

– А я вам кажу – ви кінчені придурки! Ви особисто відповідаєте за операцію, хто може спати в такий момент? – начальник плюхнувся в крісло і проковтнув відразу дві таблетки «Синього Океану», а потім ще й запив їх дорогою горілкою «Спїріт». Злість потроху відійшла, на її місце прийшла лють чиновника, якого особисто вилаяв САМ. Добре ще, що ці два олігофрени дійсно спали під час проведення спецоперації, а то своєю дупою довелося б відповідати за провал перед САМИМ. – Гаразд, хлопчики, ви й так затрахали мене своєю тупістю, офіцери служби безпеки і не повинні бути дуже розумними, але ви всі рекорди з ідіотизму побили, – начальник вийняв з-під столу гумовий кийок і кілька разів ударив підлеглих по голові. Обидва скривилися, після чого один почухав маківку вказівним пальцем.

– Ми все зробимо, шефе.

– Все буде нормально, шефе. Ну куди ж вони подінуться з космічного човна?

– Коротше, уроди, якщо за годину вони не намалюються – ви обоє покійники.

Шеф закинув до рота ще одну таблетку, після чого закинулися й підлеглі. Кодовані двері з легким шарудінням відчинилися. До кабінету начальника служби охорони увійшли троє людей зі зброєю наголо. Вони були одягнені в дорогі костюми, а не у формені комбінезони, але два недоумки знали їх в обличчя.

– Що вам тут треба, панове? – розгублено спитав господар кабінету.

– О... вони намалювалися, шефе...

– Нам треба зустрітися з президентом Рачмою, – впевнено сказав капітан, наводячи дуло свого «Тронгера» на чоло начальника служби безпеки спеціалізованого об'єкта №1.

– Терміново, – додав інженер.

Хазяїн кабінету різко смикнувся, і це була велика помилка. Якби він не вихопив із внутрішньої кишені свій іменний «Магнум», швидше за все, залишився б живим. Його можна було поважати за відданість кінченому начальству, але в будь-якому разі це було безглуздо, дуже безглуздо. Він міг би знайти більш вдалий момент для контратаки, а натомість його мізки разом із шматками черепа влипли в стінку за його спиною, але що ж взяти з кінченого наркомана...

– Я буду кратким: або ви мене проведете до вашого президента, або я вас пристрелю, – повідомив капітан Джі двом орангутангам, що застигли перед трупом безпосереднього начальника.

– Ми того...

– Проведемо...

– Без проблем...

– Дуже добре, тільки без дурниць. Здайте зброю!

Робити нічого, довелося вийняти з потаємних кишень табельні «Кобри» і повністю коритися наказам цієї дивної людини, адже жити хочеться навіть кінченим недоумкам. Що було добре в цій парочці – вони були дуже слухняними та дисциплінованими виконавцями.

Все доросле населення Землі та планетарних поселень ділилося на дві частини: «наркомани», тобто ті, хто ковтає парочку пігулок увечері після роботи, і «кінчені» – ці закидалися цілодобово. «Кінченими» були насправді майже всі, глюки та безглуздий сміх супроводжував людину, цю нерозумну тварину, куди б її ноги не понесли. Адже навколо продають гарні кольорові коробочки, а в них кольорові капсули, пігулки, кульки та кубики. Одним словом, лайна вистачає на світі, але все це справді лайно, його і називають так тому, що до повного ідіотизму цією поганню не вб'ється. Справжні «кінчені» вживають ще й порнуху, нелегальні засоби в ампулах і порошках, їх не ковтають, а шприцом, або нюхають, або закапують у ніс. Вставляє порнуху дуже сильно, просто безмежно, але є побічний ефект – організм може здохнути, не дарма цю гидоту ще називають «швидкою смертю».

Глава III ЗЛІТ І ПАДІННЯ КАПІТАНА ДЖІ

Капітан Джі дуже любив співати, чим постійно дратував своїх мимовільних слухачів. Він вічно муркотів забійні рок-хіти двовікової давності, але за повної відсутності слуху і дуже слабкого (якщо співати) голосу – це було просто жакливо. Його голос звучав добре, якщо він віддавав команди, розмовляв із замовниками, або просто балакав про життя... Коли капітан Джі співав, нудило навіть комп'ютер, звичайне злісне гарчання (манера розмови) перетворювалося на надзвичайно бридке блеяння, до того ж він фальшивив на всіх нотах. «Досить, шефе, система повисне!» – часто промовляв Нік, але цього зазвичай вистачало хвилин на десять. У герметичній капсулі космічного корабля до співу капітана можна було ставитися з гумором, але в нервовій атмосфері президентського палацу в інженера і техніка терпець урвався.

– Годі співати! – хором закричали вони, через що їхні провідники здригнулися.

Вони стояли в темному коридорі, чекаючи на ліфт на нижній ярус. Їм належало подолати сотню охоронців і тисячу охоронних систем, а тут ще гідке виконання пісні, яка ще тисячу років тому всіх задовбала.

– Не розумію, як ти взагалі можеш співати у такій ситуації? – прохрипів Нік, витираючи піт рукавом дорогого піджака.

Капітан і сам нервував, від того і співав, але глянувши на свою команду...

– Заспокойтеся, ніхто вже не співає. У нас сьогодні дуже важлива та дуже відповідальна робота. Нам потрібно вижити і якось потрапити на свій корабель, а потім вшитися подалі від цієї довбаної діри. Нам ще пощастило, що у нас такі добрі помічники. Їм також треба вижити. Правильно я кажу? Де ваш венеричний президент? Ви мене чуєте?

Ліфт безшумно відчинив дверцята. Це був один із секретних запасних виходів, доступ до якого мали небагато людей. Блага парочка дегенератів мала півтори звивини на кожного, і вони вчасно зрозуміли, що центральною галереєю вони не пройдуть з такими попутниками.

– Він там...

– Так, унизу...

– Гаразд, я вам вірю, але дуже добре стріляю. Запамятали?

Обидва кивнули й одночасно доклали до пульта свої магнітні картки. «Доступ до пульта відкритий, введіть, будь ласка, код», – заспівав милий жіночий голос. Громили переглянувшись і подивилися на капітана.

– Твою мати! – прошепотів технік.

– Це що, пастка? – піднявши ствол, прогарчав інженер.

– Ви що, не знаєте коду? – майже спокійно спитав капітан.

Обидва низали плечима і знову переглянувшись.

– Я спробую, – сказав Нік, виймаючи з кишені сірий тестер.

– Якщо він помилиться, ми всі покійники, – додав технік.

– Якщо він помилиться – вони покійники, а ми ще повоюємо.

Капітан направив свій «Тронгер» на скроню одного з провідників.

– Та тут просто потрібно ввести номер ярусу, – захихотів інженер.

– Слава господу нашому... – прошепотів той, який був мішенню.

– Дякую, Ніку. Поїхали!

З особистим життям у капітана Джі були суцільні проблеми. Коли він ще навчався в університеті, одна симпатична дівчина пообіцяла стати його дружиною і за тиждень офіційно вийшла заміж за іншого. Швидше за все, і перший і другий вчинок був здійснений під кайфом, але для хлопця це стало страшною трагедією. Він присягнувся сам собі, що ніколи не вживатиме наркотиків. Він і до цього ними не балувався, але тут уже було тверде рішення. З тих пір капітан Джі шукав дівчину, яка не ковтала б це лайно. Він знав, що такі дівчата існують, але на шляху вони не траплялися. Кількох намагався відучити, але всі спроби були невдалими. Ще в нього була фантастична мрія зустріти дівчину незайману і одружитися з нею. Він про це нікому не розповідав.

На землі таблетки дозволено продавати особам не молодше 16 років, на Місяці – не молодше 18 років, але хто звертає увагу на такі дрібниці... Згідно з сухими статистичними даними, близько 80% місячних дівчаток втрачали

невинність до дванадцяти років, зазвичай це траплялося після першої чи другої дози. На Марсі та Землі офіційні дослідження з цього питання не проводилися, але ситуація була приблизно така сама. А на Венері, як завжди, все було набагато гірше. Незайману можна було взяти в кожному тризірковому борделі, найдорожчі – двадцятирічні, молодші десяти років – в два рази дешевше, незаймані дівчатка від 12 до 14 років були найдешевшими, але в будь-якому разі дороге задоволення. За ті ж гроші можна було забити на смерть десятків тридцятирічних повій. Такі задоволення не рекламувалися, але в кожному барі венеричної колонії ви завжди можете зустріти потрібного сутенера. Він сам підійде і запропонує, у крайньому випадку, можна спитати у таксистів.

У капітана Джі була ще одна мрія, або, швидше, фантазія – одного чудового дня злітають в повітря всі фабрики з виробництва «лайна», разом з усіма своїми складськими приміщеннями та торговими представництвами. В університеті він здобув освіту хіміка, тому добре знав, як виготовити пристойну вибухівку та куди її потрібно закласти для максимального ефекту. Був і побічний ефект – такі жарти дуже дорого коштували, а якщо тебе спіймають та підвісять за яйця, то ще дорожче.

«Колись я зароблю грошей і переверну до бісової матері всю цю систему», – казав він собі інколи.

Тільки через тридцять хвилин після того, як Джі переступив через позолочений поріг прохідної, надійшла перша скарга про те, що центральний під'їзд заблокований, ворота зачинені і охоронці не відповідають на виклик. Керівник адміністрації палацу, до якого додзвонився скаргник бізнесмен, пообіцяв зв'язатися з начальником служби безпеки та з'ясувати в чому справа. Але той чомусь (нечуваний скандал!) не відповідав ні з внутрішнього зв'язку, ні з мобільного. Начальник адміністрації попросив одного зі своїх заступників піднятися на два яруси вище, зайти до кабінету «цього осла» та запитати у чому справа. У той же час, ярусом нижче, президент прокинувся, потягнувся до клавіші виклику референта і наказав йому терміново викликати міністра внутрішньої політики, тобто головного поліція планети. Броньовані звуконепроникні двері безшумно відчинилися і до кабінету зайшли п'ятеро.

– А де ж Рачма? – розчаровано спитав капітан.

– Ось він, – хором відповіли орангутанги, дивуючись питанню. Вони неодноразово живцем бачили президента і знали, як він виглядає насправді.

– Ось цей? – здивувався технік.

– Хто ви такі? Як ви сюди увійшли? – Іоанн Елвіс уже давно забув, що в житті трапляються такі речі: щось відбувається, а він цього не наказував. Він розгубився і не знав, як вчинити у такій нестандартній ситуації. Натиснув лише на клавішу виклику референта.

– Ти ж хотів з ним про щось поговорити, шеф, так кажи! – Нік нервував, після перестрілки перед приймальною у нього тільки два патрони залишилися. Розмова вийшла дуже короткою.

– Ти і є Рачма? – спитав Джі.

Президент зміг лише кивнути. Капітан натиснув на курок «Тронгера», але замість гуркоту почулося легке клацання.

– Патрони скінчилися, – здогадався Джі, – Болтік, твою мат! Дай мені свою залізку! Не бачиш, у мене патрони скінчилися.

Поганий той президент, який не має секретного виходу зі своїх апартаментів. Ось уже про що ніколи не думав Іоанн Елвіс, так це про те, що доведеться колись цим користуватися. Запобіжник був встановлений як центральний апарат внутрішнього зв'язку, зрушуєш його вправо, натискаєш на велику синю клавішу і стрибаєш у секретні двері, що відкрилися за спиною. Тільки був побічний ефект – Рачма ніколи не тренувався терміново залишати свій кабінет. Він стрибнув до секретних дверей на три секунди раніше, ніж вона могла відчинитися (книжкова шафа неквапливо йшла в підпілля), а коли стіна розкрилася, усередину впав його бездиханний труп, точніше, все, що від нього залишилося. Капітан був повним профаном щодо палацових таємниць, він не чекав такого жвавого ривка. Натиснувши на курок багатозарядної автоматичної гаубиці, він думав про одне – як би не схибити. Двадцять сім куль (все, що залишалося в обоймі) дуже великого калібру розірвали старенького козла на три самостійні частини. Стулки знову зімкнулися, але народ бачив, як привести систему в робочий стан.

– Ну, ось вам і вихід із безвихідного становища! – зрадів Джі. – А я весь час думав про те, як ми після цього зможемо звідси вибратися.

– Дурень, – ні до кого не звертаючись, сказав Нік. – Я думав, у нього крутий план був.

Центральний космопорт планети Венера мав одну цікаву особливість, у ньому було десять туалетів для туристів (не рахуючи трьох безкоштовних для персоналу), і у кожному були свої ціни. У найдорожчому (клас супер люкс) унітаз змащували спиртом у присутності клієнта.

Товстий чорношкірий марсіанин спостерігав за тим, як симпатична біла дівчина протерла сідло і зупинилася, чекаючи на його накази.

– Иди, суко, дай мені спокій.

Дівчина його дратувала, він узагалі прилетів на Венеру малолітніх хлопчиків потрахати. У кабінці, крім унітазу, був ще умивальник та невисокий столик, повний порножурналів. Присівши на м'який круг, турист переглянув стос і вибрав два. «Хлопчики – добровільний секс» та «Хлопчики – примус». Розглядаючи величезні члени, що до крові роздирають дитячі попки, він обливав свої пухкі губи і тильною стороною

долоні витер з підборіддя слину. З'явилася ерекція, мета приходу майже забулася. Відчувши за спиною якийсь рух, він обернувся й одразу просрався. Стіна за його спиною повільно піднімалася.

Секретний тунель вів до центрального космопорту. Оточення там було вже знято, всі сили поліції та служби внутрішньої безпеки терміново були перекинуті до президентського палацу.

– Як мене сьогодні задовбали ці підари! – лаявся капітан, виходячи з туалету.

– Ти забув після нього черевик помити, шефе, – нагадав технік.

– Нічого, зараз на «Діві» підмиємося.

Дівчина, що сиділа на виході, ледь не знепритомніла. Вона не помітила, що б три джентльмени заходили всередину, але ясно побачила, як вони вийшли. Найвищий із них, незважаючи на дорогий костюм, ніс на плечі величезну спортивну сумку. Дівчина вирішила нікому нічого не говорити, адже за відвідування туалету супер люкс, кожен із них мав заплатити грошей більше, ніж вона заробляє за тиждень. Через дві доби вона зізнається поліцаям, що бачила дивних людей, але думала, що це – глюки.

– Може, якийсь попутний вантаж візьмемо до Місяця? – запитав Нік. – Не хочеться порожняк ганяти.

Розділ IV КОСМІЧНИЙ ДИЯВОЛ

П'яний у стельку старий зоряний волоцюга сидів у недорогому барі і лакав ром з дешевої одноразової склянки. Його каламутні світлі очі блукали по обличчях роботяг, що сиділи поруч, і вже закинулися і пили каву, тупо втупившись у стінку відеоекрану з тухлими новинами. Неголений зоряний вовк підвівся з-за столу і підняв свою напівпорожню склянку, він відкинув довге сиве пасмо з чола і хрипко прокричав:

– Послухайте мене, вислухайте мене, чортові наркомани! Ви знаєте, чому я п'ю сьогодні такий дорогий напій? Ви не можете знати цього, ніхто з вас цього не знає і знати не може. Сьогодні одинадцять вересня, колись на Землі вважали саме так, крім чисел були ще й місяці, ви цього не чули, не знаю, хто на Місяці ще може згадати назви місяців старого земного календаря. Ви слухаєте мене, сучі діти?!

Відвідувачі відвернулися від екрану новин і подивилися на п'яного дідуса, та їм за великим рахунком було все одно куди дивитися.

– Я розповім вам... Я розповім вам те, що нікому ніколи не розповідав, розповім вам про космічного диявола. Багато хто про нього чув, але ніхто його не бачив, а я бачив, я бачив цього чорта і залишився живим. Сьогодні

рівно двадцять років з того часу, як загинули мої друзі і я залишився зовсім один. Ви всі самотні, але не знаєте, що така самотність, тому що ви всі заковтуєте це лайно, а я п'ю алкоголь і ніколи не ковтаю лайна, я не хочу бути тупим, як робот-асенізатор. Зрозуміло? Я бачив його і він був страшний, очі його світилися як прожектори, а роги були з титанової сталі. Усі мої друзі, всі, хто бачив його того дня, всі вони загинули. Я був тоді капітаном вантажівки. Це зараз я живу на пенсійні пайки і лише раз на рік можу дозволити собі випити рому, але тоді я був багатієм. Ви чуєте мене? Я мав такі гроші, які ніхто з вас у житті не бачив.

Відвідувачі, більшість яких вже відвернулася від старого, знову озирнулися на нього, почувши слово «гроші». Затуманена свідомість повільно реагує на те, що відбувається, але підсвідомість сучасних колоністів швидко реагує на слово «гроші». Старий допив свій ром і викинув склянку через спину, благо там був лише вітраж із водоспадом.

– Я був тоді капітаном вантажівки «Пресвята Діва». Ми перевірили одну ризиковану справу на Венері і поверталися звідти лише з п'ятьма контейнерами попутного вантажу, коли інженер розбудив мене і повідомив, що є якісь неполадки у вантажному відсіку, комп'ютер виявив там якусь срань і не міг встановити причини неполадок. З цими комп'ютерами завжди одні проблеми, нічого вони не можуть. Я, звісно, розбудив техніка і послав його у вантажний відсік, це ж по його частини, вашу матір. Він подався туди, а ми з Ковальським, тобто нашим інженером, вирішили випити кави. Технік довго не повертався. Я почав викликати його по рації, але він не відповідав і ми з Ковальським занепокоїлися та вирішили самі навідатися у вантажний відсік, глянути в чому справа. Коли ми вже дісталися туди, то побачили, що вхідний люк відкритий, а потім ми почули якийсь жакливий нелюдський хрип. Я ніколи не був боягузом, але почувши цей звук я злякався, Ковальський, ясна річ, теж.

Мулатка офіціантка зупинилася поруч зі старим. Широко розплющивши очі вона слухала його розповідь, навіть забувши поставити на піднос брудний посуд із сусіднього столика. Інші роззяви теж наблизилися ближче, розповідь ставала цікавішою за тупуватий екран новин.

– Ми дуже злякалися, але все ж таки проникли всередину відсіку і відразу побачили тіло техника. Це він хрипів, бо був ще живий. Очі його були витріщені, руки й ноги тремтіли, але нас він уже не бачив. Лампочки миготіли і між сірими контейнерами, здавалося, причаїлася якась тварь, а потім Ковальський закричав, чи, може, засміявся. Вже двадцять років минуло, але в мене досі мороз по шкірі, я досі не можу забути цей крик, у ньому був розпач і божевілля, а ще подих смерті. Технік захрипів і помер, його язик вивалився з рота, витріщені очі стали скляними і безжизненими,

як цей гробобаний водоспад, а інженер продовжував вити і мені стало зовсім страшно.

Хтось виронив вилку на брудний пластик підлогового покриття і всі відвідувачі здригнулися.

Був вечір, робота закінчилася, всі вже закинулися, а під цією справою хочеться сміятися з найпласкіших анекдотів, страшні ж історії здаються ще страшнішими.

– Я був наляканий і не знав, що мені робити – чи то заспокоювати Ковальського, а може витягнути труп із відсіку. Сльози потекли з очей, я подумав про швидку смерть, а потім побачив ЙОГО. Він причаївся між контейнерами, але я виразно побачив його вишкірену пашу, очі та ікла. Він дивився на мене, його кігті вже тяглися до мене, а Ковальський захрипів, затремтів усім тілом і помер. Я хотів утекти, але не міг. Ці диявольські очі не відпускали мене, і я згадав усе, що чув про це чудовисько. Його називають зоряним дияволом, космічним чортом, та як не назви його, вашу мати, це був і є найнебезпечніший і найстрашніший ворог усіх пілотів. Його мертві очі випромінюють смерть, сам я вижив лише тому, що зміг розвернутися та втекти. Я закритися в командному відсіку і ледь не збожеволів, доки автопілот не посадив цю консервну банку. Налий мені ще, люба...

Відвідувачі сиділи, затамувавши подих. Екран новин тихо муркотів, повідомляючи про подробиці похорону президента незалежної Венери. У цей момент двері бару відчинилися і капітан Джі переступив поріг свого улюбленого закладу.

– Ти прийшов, мій хлопче! – зрадів старий, побачивши його.

– А ти знову напився, старий, – посміхнувся Джі.

– Я чекав на тебе, хлопче, я знав, що ти прийдеш. Адже сьогодні двадцять років, як вони загинули. Ти ж вип'єш зі мною?

– Ні, капітане, я кинув пити з минулого тижня.

– Невже ти почав ковтати це лайно?

– Ні, капітане, я просто вирішив взагалі нічим не труїтися, адже від цього суцільні проблеми. Я питиму тільки каву сьогодні, але можу замовити ще порцію рому. Красуня, принеси капітану темного в кришталевому келиху.

Незабаром до бару зайшов немолодий чоловік атлетичної статури з довгим темним волоссям і густою бородою. Його суворі світлі очі блиснули, коли Джі з усмішкою підвівся йому назустріч. Чорна шкіряна куртка бородача була обвішана сталевими ланцюжками та якимись свастикаподібними амулетами. Вони потиснули один одному руки і замовили ще дві кави. Допивши свою порцію рому, старий задрімав, упустивши голову на стіл.

– Хто цей дід? – запитав бородач, підкурюючи білу (без марихуани) сигарету.

– Це капітан «Діви», зараз його називають Космічним дияволом. Він був найкращим водилою системи. Двадцять років тому він віз пару контейнерів з концентратом для лайна і відбулася розгерметизація одного з контейнерів. Екіпаж загинув, дивно, що він залишився живим, адже вдихнув десятикратний передоз. Він прокляв свій корабель, назвав його «Старою шлюхою», і почав усіх запевняти, що бачив космічного диявола. «Тільки ця брудна шлюха могла підчепити таку заразу. Будь проклята ця консервна банка» – ось що сказав він мені, коли ми підписали договір. Він продав свій корабель дуже дешево, я тоді зовсім молодий був і не розумів цього, а потім зрозумів і допомагаю йому постійно. Адже виручку від продажу корабля він за два роки пропив. Його визнали осудним, але насправді він тронувся умом того дня. Хоча, між нами кажучи, він і в такому стані розумніший за цих кінчених.

Капітан Джі розвів руками і похитав головою. Бородач попросив ще кави і закупив ще одну сигарету.

– Після того, що я влаштував на Венері, водилою я працювати вже не зможу. До того ж «Стара Шлюха» вже цілком відповідає своїй назві, з неї пісок сиплеться. Я хочу пожити на Землі кілька років і хочу попросити тебе доглянути цього старого. Чесно кажучи, я б і не жив на Місяці, якби не він.

«Пресвята Діва» була готова до своєї останньої подорожі. Після прибуття на Землю її мали розрізати на шматки і кинути в пашу плавильної печі. Коли вона стане рідким місивом, її розділять на метали і, хто знає, може, якась частина корпусу знову полетить у космос, але в будь-якому випадку це станеться вже після смерті старої консервної банки. Космічні човники, вони ж, як люди – народжуються і вмирають, тільки їм від цього не боляче, люди ж, які віддали їм шматок своєї душі, відчувають втрати. Це можна порівняти з болем. Корабель – це не автомобіль, який несе тебе автобаном, а ти думаєш, купити б новий. Корабель – це твій дім і твоя фортеця, це захист та притулок у холодній смертоносній пустелі, яка називається космічним простором.

– Жаль стареньку, – інженер ніжно провів рукою по гладкому бежевому пластику головної панелі. – Я вже так звик до цієї довбаної системи... І взагалі мені здається, що шеф удесятеро більше виручив би грошей, якби продав її як уживаний корабель. Віддавати в брукх майже нову консервну банку – це просто неетично.

– Розумний ти хлопець, Нік, а кажеш такі дурниці, – обізвався технік. – Хіба ти не розумієш – це вже кінчений корабель. Продавати його все одно, що вивісити оголошення: «Я ось він де». Ну, нічого, на новій посудині тобі

теж сподобається. Може, хоч система глючити не буде. А щодо грошей – так ти загнув, стільки витягти зі столу Рачми і ще про гроші думати... Та нам і так на все життя вистачить!

– Так то воно так, але все ж таки я мало не обісрався, коли шеф застрелив цього дегенерата. Це ж не якийсь сутенер, навіть не поліцейський, його мати, президент планети все-таки. Нам ще пощастило, що ці дві мавпи поводитися так смирно. Без них ми б не впоралися.

– Тому вони і живі залишилися, але я б на місці шефа і їх таки пристрелив. Адже хто все бачив, головні свідки, можна сказати.

– Не просто свідки, а й співучасники. Я думаю, вони теж п'ятами наживали ще швидше, ніж ми. Адже хто нас завів до Рачми? Ці два дегенерати, авжеж, а вони ж працювали в службі безпеки. Ні, вони вже дуже далеко, напевно, сидять десь у барі на африканському узбережжі, ковтають лайно та п'ють каву.

– Це все добре, але де ж шеф? Адже сам сказав – беріть тільки найпотрібніші речі і швидко на корабель. Знав би я, що його ще півтори години не буде, взяв би шмоток побільше.

– Не гони на шефа, він не з Місяцем прощається, а з Космічним дияволом. Ось нам нема з ким попрощатися, і це хріново насправді. Ти ще молодий, а мені скоро стукне сороковник, – Нік невесело посміхнувся і відкинув волосся з чола. – Іноді повертаємося ми, а я думаю – ну на хрін мені йти додому? Немає дружини, немає дітей, взагалі ні хріна немає крім цієї «Старої Шлюхи». От здохну я, що після мене залишиться, окрім рядка в архіві та шматка м'яса в довбаній тушонці?

– Ти віриш у ці казки про білкові концентрати з трупів та м'ясні консерви з власної бабусі?

– Ні, хлопче, я вірю у статистику. Якщо вони кажуть, що наша колонія забезпечує себе м'ясними продуктами на 30%, то я починаю думати, а звідки ж вони їх взяли, твою мати. До того ж, ти знаєш, спалювати трупи дорожче, ніж закатувати їх у бляшанки, і консерви можна ще й продати. Як би ти вчинив на їхньому місці?

Технік прикрив рота рукою, але потік блювоти це не зупинило. Залишаючи за собою гірко-кислий слід із залишків недавнього сніданку, він побіг у туалет. У цей момент у командний відсік зайшов капітан Джі.

– Якого біса не закрито вхід і хто це заблював всю рубку, вашу мати?! Я так і знав, що я оточений дебілами, але ж має бути елементарне відчуття...

– Спокійно, шефе, це Болтик уперше дізнався, з чого на Місяці м'ясні консерви роблять. Нерви у нього міцні, але, схоже, травлення слабке.

– Теж мені новина, з трупів їх роблять, усі це знають. Він що, газети читати не вміє? Але командний відсік у цьому не винен.

– Три хвилини, шефе, він усе це знає, тільки думав, що це журналісти придумали. Він зараз буде в нормі, за кілька хвилин, слово честі.

– Терміново прибери все це лайно. Не вистачало ще, щоб за невагомості все це плавало в мене перед носом. Зліт через десять хвилин, поспішай.

Після того, як інженер прибрав з підлоги блювотину, двигун виригнув потік газоподібних залишків палива, вантажівка рвонула на орбіту, а технік знову простругався.

– Він що, все життя тепер ригатиме? – поцікавився капітан Джі, відстебнувши ремені безпеки.

– Ні, шефе, тільки доти, доки не звикне до думки, що консерви «М'ясо по-трансильванськи» зроблені з його бабусі, – відповів Нік.

Черговий потік блювотини і купа нецензурної лайки від капітана були йому відповіддю. Вантажівка вийшла на орбіту і назавжди залишила навколомісячний простір.

Коли на фармацевтичній фабриці «Синій Океан» пролунали два потужні вибухи, федеральні агенти після ретельного розслідування вирішили, що це терористичний акт, здійснений професіоналами, а не фанатиком-одинаком. Швидше за все, це була справа рук конкурентів з «ARD@Interplanet», оскільки були знищені всі складські приміщення (разом з продукцією, зрозуміло), найдивовижніше – жертв серед персоналу не було, кілька оглушених охоронців не беруться до уваги. Рада директорів «Синього океану» вже збиралася зробити офіційну заяву з цього приводу, коли кілька ще крутіших пристроїв перетворили на руїни виробничі та складські приміщення «ARD@Interplanet» в Ізраїльській частині Аравії. При цьому понад два десятки робітників загинули, а кількість тяжко поранених перевалила за сотню. Виробники «лайна» вживали безпрецедентні за своїми масштабами заходи безпеки, кількість охоронців була збільшено вдвічі і їм навіть було заборонено закидатися під час роботи. Екрани новин уже не здавалися такими нудними.

– Настав час вшиватися, – повідомив технік, відключивши запобіжник.

– Тисни на газ, Ніку, ми вже біжимо, – по радію наказав Джі.

З Болтика вийшов непоганий підривник, а з інженера – відмінний автогонщик та найкращий зломщик охоронних систем.

– Мені чи здалося, чи я когось бачив на п'ятому моніторі, – один із охоронців протер очі рукою і викликав по внутрішньому зв'язку начальника служби безпеки.

– Підозра на вірус, сер! Система мовчить, але особисто сам двох бачив на п'ятому.

– Ти їх бачив? Бойова тривога! Я викликаю підкріплення.

– Слухаюсь, сер! Бойова тривога! Оточити п'ятий сектор!

Вихоплюючи на бігу ствол, охоронці кинулися до п'ятого сектору, але двері чомусь виявилися заблокованими. Розстрілявши замок, вони її вибили, але вибухова хвиля одразу ж закинула їх назад.

Чим далі, тим більше нахабні терористичні акти вражали фармацевтичні заводи та фабрики, кожен вибух ніс з півсотні життів, мало того, відповідальність брала на себе таємнича організація «Вовки з Марсу». Журналісти, захищаючись слиною, викладали перед публікою факти та гіпотези, політики вивергали заяви, а поліцейські шокували біцепсами, на жаль, на більше вони були не здатні. Крім цього, хтось убивав торговців нелегальною наркотою, причому не лише на Землі, а й на всіх трьох колоніях. До кожного трупа додавалася пояснювальна записка, в якій пояснювалися причини вбивства, роз'яснювалися зв'язки вбитого з правоохоронними органами (без цього бізнес неможливий), а також висвічувалися банківські рахунки, через які відбувалося перекачування фінансів. Буквально за три-чотири місяці запаси легального лайна були знищені, виник гострий дефіцит препаратів розслаблюючої дії, у народа почалася ломка.

Бірюзові хвилі теплого екологічно чистого моря омивали п'яти капітана Джі та його друзів, гарні дівчата розносили дорогі напої, високі пальми помахували віялами з довгого зеленого листя.

– Не можу повірити, що нас досі не зловили, – Нік зручніше сів у шезлонгу і замовив ще одну каву.

– Нічого дивного, адже за нами полюють кінчені придурки, – капітан сьорбнув з келиха ковток дорогого натурального томатного соку і закурив товсту сигару.

– Ми в цьому не сумніваємося, шефе, але їх дуже багато, чорт би їх узяв, – технік, позіхаючи, пив пиво і насолоджувався життям. Гарячий пісок і прохолодний вітер, теплі хвилі та холодне пиво, жити на Землі добре, а комфортно тут жити ще краще, це вам не довбаний Місяць, де постійно смердить гумою та соляркою. Якби за ними не полювали спецслужби всіх чотирьох планет... Добре ще, що ці олігофрени не знають за ким вони полюють.

– Та ці дегенерати бояться нас більше, ніж ми їх, – Джі струсив попіл з сигари і ляснув по дупі офіціантку.

– Про що ви кажете, мужики, подивіться, яке море і які тут дівчата... Коротше, заспокойтеся і будьте щасливі, – Нік підвівся і, потягаючись, загарчав.

– Сам перший почав, – зауважив капітан.

– Усе задоволення зіпсував, – додав Болтік.

– І взагалі, час приходити в норму, – Джі викинув майже цілу сигару в сміттєзбірник і відправив туди ж пачку цигарок Ніка.

– Що з тобою, шефе? То ж був справжній «Зоряний Фюрер»! – обурився інженер. – Я за нього віддав стільки грошей, а ти просто так узяв – і викинув...

– Ти від цієї погані все одно кашляєш, а нам потрібні круті бійці без вад.

– А я тоді хто?

– Хто тебе знає, майбутнє покаже, – капітан допив сік і підвівся. – Від сьогодні всі кидають палити, навіть я. Ми маємо виконати велику місію – звільнити людство від кінченої наркотичної залежності. Якщо це не зможемо зробити ми, то вже ніхто ніколи не зробить, а отже, і майбутнього не буде, всі здохнуть. Тому нам потрібно бути найкрутішими і найсильнішими.

– А з куревом не вийде зробити те саме? – невинно запитав технік.

– Можливо й вийде, але це буде не так круто.

– Слухай, капітане, може не по темі, але якщо вже ми кидаємо курити, скажи – що було в тих довбаних контейнерах, адже нас через них мало не вбили.

Джі примружившись глянув на Ніка і подумав про те, що, ймовірно, недооцінював свою команду останнім часом.

– А чому ти думаєш, що я знаю, що там було?

– Так я так, просто запитав і все, – відповів Нік, але очі у нього хитро блиснули.

– Добре, я вам скажу, я навіть сам дивуюся, чому раніше не розповів вам про це. Під час своєї зміни я справді глянув на контейнери, дістався до вмісту. Там були заморожені тіла п'яти-шестирічних хлопчиків і дівчаток, їх дешево купують у Південній Америці та везуть на Венеру, де їх трахатимуть багаті туристи. Це вигідно, начхати, що при розморожуванні не виживе кожна п'ята дитина, все одно надприбутки. Чому я не говорив про це раніше? Складне питання, я й сам не знаю, чому я про це не говорив. Просто ці кінчені мене дістали, я вирішив із цим боротися. Нехай ці підари називають нас терористами, та мені начхати, чи ми їх задавимо, чи майбутнього не буде.

Бомби вибухали, пігулки закінчувалися, капітан Джі плескав у долоні, а кінчені мешканці Сонячної системи подихали від ломки, але залишалася надія. Ціни на «лайно» злетіли до небес, але начитавшись підривних листівок, багато людей спробували жити без пігулок. Кінчені поліцаї так і не могли зловити банду, їх мізки давно вкрилися вапняним нальотом. Для допінгу бідолахи вживали порнуху, і від цього тупіли ще більше.

– Ще кілька місяців – і кінчені передохнуть, – заявляв капітан Джі, переглядаючи електронну пресу. – Туди їм і дорога, засранцям. Якщо виживе десять відсотків, я вважаю, що життя прожив не дарма.

Гарний він був хлопець, суворий, але справедливий. Він навчив людство жити без наркоти, при цьому загинуло не більше ніж п'ятдесят відсотків людиноподібних дегенератів. Так почалася нова епоха, реальне життя без дурману, як би не було це складно, вашу матір. Коли зміни стали очевидними, Джі зустрівся з Космічним Дияволом. Вони випили по останній, а потім ще по одній. Час не поспішаючи перетікав з пустого в порожнє, після п'ятого дрінку старий помер на руках Ніка. «Пресвята діва» на той час все ще стояла на причалі. Корабель став останнім притулком свого першого капітана, Джі задав програму постійного супутника Землі, і ця купа металу, як я розумію, досі висить на орбіті.

– Шкода старого, – після похоронного старту Нік мало не заплакав.

– Ще недавно, він випивав і більше, – немов виправдовуючись, промимрив Джі.

– Хіба в цьому справа? Він був духом нашого першого корабля.

– Тепер він їм буде на віки вічні.

Часи змінюються, змінюється і людство, одні вставлялки змінюють інші, але є побічний ефект і з ним треба боротися. Усміхнись, дурню, це про тебе сказано. Хочеш – вір, а не хочеш – помри. Від тебе залежить, чи буде майбутнє, недоносок.

Жалобний політ. Сріблястий корпус вантажівки був вимащений чорною фарбою в тому місці, де зазвичай малюють назву корабля, а трохи нижче було написано: «ТУТ ЗНАЙШОВ СВІЙ СПОКІЙ КОСМІЧНИЙ ДИЯВОЛ – КАПІТАН РОБЕРТС». Років сто радіопередавач подаватиме жалобні позивні, а потім сонячні батареї вийдуть з ладу. Років через триста остаточно згаснуть бортові вогні, але доти, доки Земля літатиме навколо Сонця, якщо хтось не почне чистку навколоремного простору, склеп «Пресвятої Шлюхи» пронизуватиме космічний вакуум по своїй широкій еліптичній орбіті.

2006